

Arrest

nr. 246 922 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Shamsapoor (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). U verklaart zestien jaar en zes maanden oud te zijn en dus nog minderjarig te zijn. U bent verloofd maar hebt nog geen kinderen.

Op een dag stonden de Taliban aan de deur van uw huis. Ze eisten geld van uw vader om hen en hun 'jihad' financieel te ondersteunen. Uw vader antwoordde dat hij niet over geld beschikte omdat hij maar een arme landbouwer was. De Taliban vertrokken terug.

Vijftien dagen later kwamen de Taliban terug naar uw huis. Ze eisten dat uw vader oftewel geld betaalde, oftewel dat hij zijn oudste zoon, u dus, zou afstaan aan hen. Opnieuw antwoordde uw vader over geen geld te beschikken. Hij antwoordde ook dat u veel te jong was om strijd te gaan leveren. De Taliban zeiden dat ze nog een derde keer zouden terugkomen en vertrokken opnieuw. Uw vader lichtte u dezelfde dag nog in en besloot dat het veiliger was dat u het land zou verlaten.

Vijf dagen nadat de Taliban een tweede keer naar uw huis kwamen, verliet u Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië en Hercegovina, Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 4 november 2019. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek kwamen de Taliban nog tot twee keer naar uw ouderlijk huis. Ditmaal eisten ze geen geld meer van uw vader, maar vroegen ze alleen achter u. Uw vader zei hen dat u was weggelopen, nadat u had gehoord dat de Taliban u wilden rekruteren.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest te worden gerekruteerd door de Taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën van volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) en die van uw vader, een bevestiging van uw problemen door de dorpsouderen en een foto van een enveloppe waarmee voorgaande documenten met de post zijn verstuurd geweest.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde (minderjarige) leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 26 november 2019, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar en zes maanden oud zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient vervolgens te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Zo dient vooreerst te worden gewezen op een wel erg onlogische gang van zaken. U stelt dat de Taliban naar uw huis kwamen en eisten dat uw vader hen geld gaf. Uw vader zou hen hebben geantwoord dat hij geen geld had, waarop de Taliban weer zouden vertrokken zijn met de boodschap dat ze terug zouden komen (CGVS, p.7). Bij een tweede keer, vijftien dagen later, zouden ze uw vader opnieuw om geld geëist hebben. Indien hij dit niet zou geven, zou hij zijn oudste zoon moeten afstaan, gaat u verder (CGVS, p.7 & 9). Uw vader zou hen geantwoord hebben dat hij geen geld had en dat zijn zoon nog te jong was, waarop de Taliban zouden geantwoord hebben dat ze dan wel een derde keer gingen terugkomen (CGVS, p.9). Dit is een weinig waarschijnlijke gang van zaken. Van de meest beruchte terroristische organisatie van Afghanistan kan men verwachten dat ze geen genoegen nemen met dergelijke antwoorden, laat staan dat ze het geduld zouden hebben om telkens terug te keren nadat ze werden afgewezen. Indien ze wisten dat uw vader niet gediend was met het afstaan van zijn zoon, zouden ze u niet de kans gegund hebben om te vluchten. U verklaart dat ze na uw vertrek nog twee keren zijn langskomen, op zoek naar u. Opvallend genoeg zouden ze uw vader niet meer om geld gevraagd hebben, ook niet toen bleek dat u er niet meer aanwezig was. U stelt dat het de Taliban wel duidelijk was dat uw vader geen geld had (CGVS, p.11). Dat de Taliban deze eis plotselings laten vallen hoewel dit hun initiële eis zou zijn geweest, raakt werkelijk kant noch wal. Dat uw vader bovendien als landbouwer niet de rijkste man was, hadden de Taliban reeds kunnen weten vooraleer ze hem zogenaamd gingen afpersen. Men kan verwachten dat zij eerst inlichtingen verzamelen betreffende de persoon die men zal afpersen. Dergelijke onlogische gang van zaken maakt het moeilijk om geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Daar eindigen uw onlogische verklaringen niet. De Taliban zouden van uw vader geld of zijn oudste zoon hebben opgeëist, zo verklaart u. Het is volstrekt onduidelijk waarom de Taliban dan, gezien het hen duidelijk werd dat u niet meer aanwezig was, niet overgaan tot het meenemen van uw broer die wel nog ter plekke was. Uw broer is volgens uw verklaringen al veertien jaar oud, en dus in de ogen van de Taliban een jongeman die kan worden gerekruteerd (CGVS, p.11). Verder is het bevreemdend dat uw familie, waarvan uw vader volgens u reeds vier keer werd benaderd door de Taliban en ook door hen geslagen geweest (CGVS, p.11), nog steeds op dezelfde plaats wonen. Men kan verwachten dat zij reeds eerder veiligere oorden opzochten. Eens te meer doet dit twifelen aan het geloof in uw asielrelaas. Ook u had trouwens geen haast om het land te verlaten. U verklaart dat de Taliban uw vader eisten om u af te staan en dat ze zouden terugkomen, doch zou u nog vijf dagen thuis hebben gewoond zonder een terugkeer van de Taliban te vrezen (CGVS, p.10). Men moge verwachten dat u onmiddellijk op de vlucht zou zijn gegaan, of toch minstens tijdelijk elders een onderkomen zou hebben gezocht. Dat u nog zo lang wachtte om uw dorp en uw land te verlaten, relativeert verder de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging. Tevens zeer onlogisch is dat de Taliban, die volgens u zo naarstig op zoek zouden zijn naar u, nog niet naar de werkplek kwamen waar u vier jaar zou gewerkt hebben. Ook uw baas werd door hen nooit aangesproken (CGVS, p.5 & 12). Indien de Taliban werkelijk op zoek zouden zijn naar u, lijkt het vanzelfsprekend dat ze ook daar zouden gaan zoeken. Dit lijkt te bevestigen dat de Taliban helemaal niet op zoek waren naar u.

Uw gebrekkige kennis omtrent een aantal essentiële zaken van uw asielrelaas lijkt dit te bevestigen. De Taliban zouden uw vader om een som geld hebben gevraagd, doch weet u niet eens te zeggen om hoeveel het zou gegaan zijn (CGVS, p.7 & 9). Verder zouden de Taliban volgens u na uw vertrek nog twee keren zijn langsgekomen bij u thuis, doch heeft u er het raden naar wanneer dit juist gebeurde, laat staan hoelang na uw vertrek ze een eerste keer terugkwamen (CGVS, p.11). Men mag verwachten dat u deze niet onbelangrijke zaken wel weet te duiden. Over het aantal Taliban dat aan uw deur zou hebben gestaan kan u ook geen zekerheid bieden. U stelt niet zeker te weten of het nu om vijf of zes personen ging (CGVS, p.8 & 10). Dit kan men nochtans bezwaarlijk details noemen.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan uw dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Bovendien blijkt dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Dat geen van deze elementen aanwezig zijn in het door u voorgehouden relaas, roept vragen op en bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde rekrutering.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan,

dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de

reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation - juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er

voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis

van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Immers, u bent - volgens leeftijdsbepaling - reeds een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Dari en begrijpt u Pashtou (CGVS, p.6 & 7), de twee landstalen van Afghanistan. Daarnaast beschikt u over een degelijke werkervaring, u werkte namelijk vier jaar als houtbewerker (CGVS, p.5). Gelet op uw leeftijd en professionele achtergrond, beschikt u aldus over ruime mogelijkheden om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Gelet op de nabijheid van uw geboortedorp bij de stad Jalalabad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen waarvan u de tradities en taal totaal niet kende, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad, niet ver van uw geboortedorp en familie gelegen, voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat het leven er te duur is voor u en dat u er geen netwerk heeft (CGVS, p.16). Hierboven werd opgemerkt dat, gezien uw persoonlijke omstandigheden, dit niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen Jalalabad kan worden beschouwd. Verder stelt u dat de stad te gevaarlijk is omwille van de aanslagen die er plaatsvinden (CGVS, p.16). Opnieuw wordt opgemerkt dat hierboven reeds uitvoerig werd uiteengezet dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten tenslotte kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara van uw vader bevestigt hoogstens zijn identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Aan de authenticiteit van uw taskara kan worden getwijfeld gezien deze de uitslag van het in België gevoerde leeftijdsonderzoek tegensprekt. Wat betreft het document waarin de dorpsouderen uw problemen zouden bevestigen, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan - Corruptie en valse documenten" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas noch van uw beweerde leeftijd te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 4.3, c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen "48/2 t.e.m. 48/5, 57/7ter en 62"

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De Raad duidt er vooreerst op dat artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet met ingang van 1 september 2013 werd opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.2. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4.3, c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (nu richtlijn 2011/95/EU), wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 5, c) van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 47-49). Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffende artikel van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de

Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij aangaande haar ongeloofwaardig bevonden leeftijd stelt dat verwerende partij rekening dient te houden met haar profiel van analfabete timmerman, is de Raad evenwel van oordeel dat de verwijzing naar haar profiel van analfabete timmerman niet kan volstaan om haar verklaringen over haar leeftijd in een ander daglicht te stellen. De Raad duidt erop dat het feit dat uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoekende partij op datum van 22 november 2019 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar een goede schatting is (administratief dossier, stuk 5, 'leeftijdsbepaling'), aantoon dat het uitgesloten is dat verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek, op 5 november 2019, 16 jaar en zes maanden zou zijn geweest zoals zij nochtans verklaarde (administratief dossier, stuk 5, 'bijlage 26'). Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoekende partij minstens twee jaar ouder is dan zij aanvankelijk verklaarde, wat een significante discrepantie betreft die niet verschoond kan worden door de loutere verwijzing naar haar profiel van analfabete timmerman. Dat verzoekende partij zich dermate zou vergissen, is niet aannemelijk. Er kan dan ook besloten worden dat verzoekende partij de Belgische instanties bewust heeft trachten te misleiden over haar leeftijd en zich onterecht voordeed als minderjarige. Deze vaststelling doet afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

2.2.6. De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de taliban geen enkel geloof kan worden gehecht. In het bijzonder wordt gewezen op (i) de zeer onlogische gang van zaken; (ii) haar gebrekkige kennis omtrent een aantal essentiële zaken van haar asielrelaas; en (iii) de objectieve informatie waaruit blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering waarbij er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, dat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikken en dat individuele en gedwongen rekrutering zoals verzoekende partij beschrijft zelden voorkomt.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen overtuigende argumenten aanhaalt die voormelde vaststellingen weerleggen dan wel verklaren.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij onderstreept dat zij over het bezoek van de taliban “*zeer nauwkeurige en gedetailleerde verklaringen*” heeft afgelegd en dat verwerende partij rekening dient te houden met deze verklaringen, wijst de Raad erop dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing. Deze verklaringen doen op zich geen enkele afbreuk aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit wel degelijk afdoende blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij beweerde problemen met de taliban.

2.2.8. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij niet onmiddellijk is gevlucht omdat haar vader nog een smokkelaar moest regelen, bemerkt de Raad evenwel dat dit allerm minst volstaat om te verklaren waarom verzoekende partij, nadat de taliban bij haar vader waren komen eisen zijn zoon af te staan en zeiden dat ze zouden terugkeren, nog gewoon vijf dagen bij haar thuis bleef wonen waar de taliban haar makkelijk konden vinden. Dergelijk gedrag is allerm minst plausibel en uiterst risicovol in de door verzoekende partij omschreven omstandigheden.

2.2.9. Omtrent het argument van verzoekende partij dat haar broer niet werd meegenomen omdat hij te jong was, wijst de Raad op de pertinente bemerking in de bestreden beslissing dat haar broer volgens haar verklaringen al veertien jaar oud is en derhalve in de ogen van de taliban een jongeman is die kan worden gerekruteerd. Verzoekende partij verklaart dan ook op geen enkele wijze waarom de taliban dan, gezien het hen duidelijk werd dat verzoekende partij niet meer aanwezig was, niet overgingen tot het meenemen van haar broer die wel nog ter plekke was.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij inzake de opmerking van verwerende partij dat haar familie nog steeds op dezelfde plaats woont aanvoert dat haar familie niet over voldoende financiële middelen beschikt om te verhuizen, is de Raad evenwel van oordeel dat, gelet op de ernst van de situatie, met name zou haar vader reeds vier keer zijn benaderd door de taliban en zou hij ook door hen zijn geslagen, een loutere verwijzing naar de financiële situatie van haar familie geenszins volstaat om te verklaren waarom zij zichzelf niet in veiligheid hebben gesteld en gewoon op dezelfde plaats blijven wonen. Bovendien is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geenszins overtuigt waar zij in haar verzoekschrift voorhoudt dat haar vlucht naar Europa een financiële aderlating was voor haar familie. Immers weet zij niet eens hoeveel haar vader voor haar reis heeft betaald (administratief dossier, stuk 5, 'verklaring DVZ', punt 31) en gaf zij voorts tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aan dat haar vader gronden bezit, namelijk drie *jerib* (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS, p. 5), die dan ook kunnen dienen om een verhuis te financieren. Derhalve maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de financiële situatie van haar familie dermate penibel is dat het voor hen totaal onmogelijk is om hun dorp te verlaten en zich in veiligheid te stellen.

2.2.11. Wat betreft nog het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij weliswaar stelt dat gedwongen rekruteringen niet vaak voorkomen doch niet uitsluit dat ze gebeuren, wijst de Raad er evenwel op dat het wel degelijk verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden relaas dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals verzoekende partij deze beschreef slechts zelden voorkomt. Uit deze informatie blijkt dat er voldoende personen zijn die vrijwillig willen toetreden tot de taliban en dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering waarbij er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen (administratief dossier, stuk 7, map landeninformatie, deel 2). In de context van een tribale samenleving als de Afghaanse is het dan ook weinig aannemelijk dat een rekrutering zou plaatsvinden op de wijze zoals verzoekende partij beschrijft en zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers.

2.2.12. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet) werd geschonden, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.15., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt in dit verband vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing omstandig motiveert dat, daargelaten de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, verzoekende partij in de agglomeratie

Jalalabad over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen concrete elementen aanvoert die van aard zijn deze motivering in een ander daglicht te stellen.

Waar zij verwijst naar de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, zoals deze blijkt uit het EASO-rapport inzake Afghanistan d.d. juni 2019, benadrukt de Raad dat uit ditzelfde rapport tevens blijkt dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad (en bij uitbreiding de agglomeratie errond) zich onderscheidt van deze in de rest van de provincie Nangarhar (zie p. 28). Wat betreft het door verzoekende partij bijgebrachte internetartikel d.d. 3 augustus 2020 over een aanslag door ISIS op een gevangenis in Jalalabad (bijlage 2 van het verzoekschrift), duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissing erkend wordt dat er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, doch tevens de pertinente opmerking gemaakt wordt dat er geen gewag gemaakt kan worden van een situatie van *open combat* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten en dat tevens rekening gehouden moet worden met onder andere het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Met een loutere verwijzing naar een recente aanslag in Jalalabad, toont verzoekende partij geenszins aan dat de situatie in de agglomeratie Jalalabad actueel van die aard is dat er voor burgers een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande wordt de informatie van verwerende partij waarop zij zich steunt in haar bestreden beslissing bij aanvullende nota van 3 december 2020 verder bevestigd door nieuwe recente informatie waaronder het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation van september 2020.

Inzake de bemerking van verzoekende partij dat zij gelet op haar profiel een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in Jalalabad, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aangeeft waarom zij omwille van haar profiel, een analfabete timmerman, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit het loutere feit dat zij een analfabete timmerman is kan immers niet zonder meer worden geconcludeerd dat zij minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijke bescherming op te zoeken bij aanslagen alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. De Raad duidt er hierbij nog op dat verzoekende partij een volwassen man betreft die geen melding maakt van gezondheidsproblemen.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat het geenszins redelijk is van haar te verwachten dat zij zich in Jalalabad vestigt aangezien zij er maar één keer geweest is toen zij Afghanistan ontvluchtte en zij er geen familie of vrienden heeft, is de Raad van oordeel dat deze argumenten geenszins volstaan om de motivering in de bestreden beslissing dat van haar redelijkerwijs verwacht mag worden dat zij zich in Jalalabad vestigt in een ander daglicht te stellen. Immers doen deze gegevens geen enkele afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat van haar wel degelijk verwacht mag worden dat zij zich er vestigt, niet in het minst de vaststellingen waaruit blijkt dat zij over de nodige kwaliteiten beschikt om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad en dat zij gelet op de nabijheid van haar geboortedorp bij de stad Jalalabad – volgens haar verklaringen bevindt de stad zich op ongeveer drie kwartier rijden van haar dorp (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS, p.4) – de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving heeft en zij kan rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio.

De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in de motivering dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad.

Aangezien uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, volstaat de loutere verwijzing van verzoekende partij naar de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst niet om een nood aan internationale bescherming in haar hoofde aan te tonen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 24 juni 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Dari en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT